

Иван Вазов
През снежна Рила

През снежна Рила стига гръм и рев,
в пожарна зара сводът чървенее.
След сън вековен роб е станал с гнев:
в борба неравна кръв се лее.

През снежна Рила стига смъртен вик,
тиран свиреп плени, гори, беснува,
на изнасилвани жени ужасний клик –
на цял народ плачът се чува!

Кръв! Плам! Села горят! Юнаци мрът!
Светът туй гледа хладно, безучастно.
Повтаря се за хилядния път
пред нази зрелище ужасно.

За хилядния път, във смут горчив
човекът губи вяра във човека:
на милостта и в тоя век светлив
зората още е далека.

София, 3 ноември 1902 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4524>]